

Nem vagyok senki

Nem vagyok senki,
nem tudok semmiről,
csak hallom, hogy üt-ver,
fejem fölött a szíved döngve döng.

Várok sötétben,
még semmit sem tudok,
lebegve fürdök
magzatvizedben, magzatod.

Nem vagyok senki,
nem tudok semmiről,
de csattogó szíved
kintről veszélyes hírt közöl.

Azt hallom égi fülekkel,
nem tudod, merre is menj el,
van kint egy útvesztő rengeteg,
s azt kérdi döngve nagy szíved:

Most merre menjek?

Nem vagyok senki,
mégis parancsolom,
nehogy eltévedj
a kusza utakon.

Gyanús a szíved,
kalimpál, félrever,
mintha nem tudnád,
velem majd hova érkezel.

Azt hallom égi fülemmel,
nem tudod, merre is menj el,
hol találj énnekem jó helyet,
gyanúsán döngsz fejem felett:

Hol fogsz megszülni?

Jön. Szül. Megy.

Görcsök. Szemembe lámpa.
De fáj. Szemembe szúr a lángja.
Egyre csak tolni, tolni. Tolni. Nyomni.
Széjjelfeszülve ordítózni.
Kivetni magamból végre őt,
aki jön, aki jön, aki jön.

A görcs a jóbarátom.
Elmegy és visszavárom.
Hogy tépjen. Tépjen. Széjjeltépjen.
Még egyszer tépjen szét a vérben.
Szakadjon. Menjen belőlem ő.
Aki jó, aki jó, a világra jövő.

Ki lesz az, aki eljön?
Hogy jár, s járhat-e itt a Földön?
Úgy érzem, más világból küldik,
rajtam keresztül jusson Földig.
Semmi sem marad az emberé,
csak jön, és szül, és megy.

Jön. Szül. Megy.

Hallom, hogy kiabálnak.
De fáj. Szanaszét tép egy állat.
Tudom. Tudom, hogy ez itt az élet.
Hogy ordibálok, fájok, vérzek.
És hallom egy másik, egy másik is üvölt.
A világra. A világralökött.

Ez ő. Megjött. Kijött.

Így születtem

Sándor azt kérdezte tizenhat éves lányától,
miután megjött közvetlen az ostrom után,
és látszott, hogy nagyhasú terhes: „Hát a férjed hova lett?
Megölték vagy otthagytott?”

És mikor megtudta, hogy a férj szépen lelépett,
azt mondta nejének, Rózának, hogy „Rózsikám!
Milyen nagy szerencse ért most minket, lesz egy unokánk,
miénk lesz, mert apja nincs.”

Így születtem,
e világra így jöttem én,
egy gengszter és egy szent a piacon felnevelt,
két régi kereskedők.

Sándor nagy ravasz volt, Róza meg mélyen vallásos,
egyik a pénznek élt, másik meg csak Istenért,
Sándor azt mondta: az élet túlélés. Róza meg mást,
hogy az élet egy szent adomány.

Így születtem,
e világra így jöttem én,
Sándor s Róza is, egy szent és egy hamis,
engem így neveltek ők.

Hatéves lettem, mikor anyámmal eljött egy férfi,
hogy ő lesz az új apám, a piacról elvisznek ők,
elvittek, s hogy visszanéztem, ott állt a standban a pár.
Énbennem egyek ma már.

Piacon tanultam, milyen az emberi fajta,
Istennek élve is ölne a szent életért.
Elmentem, s hiába tanultam: nem tudok többet, mint ők,
a két régi kereskedők.

Így születtem,
e világra így jöttem én,
egyként szeretett egy gengszter és egy szent,
két régi kereskedők.

Jó év volt

Jó év volt, mikor születtem én,
volt krumpli és kenyér,
és mindenki örült nekem.

Jó év volt, apám épp leszerelt,
meggyógyult nővérem is
és könnyű szülés voltam én.

Fiút akartak épp
háromszáztizennégy dekát,
mindenki örült nekem,
csak elmebeteg nagybátyám mondta azt,
hogy jó hangja van,
nem sír ez, énekel, halljátok-e, amit én,
énekel.

Folytatja veletek azt, amit ti elkezdtetek,
és nem hiszi sohasem azt, hogy ő másmilyen,
jó fiú lesz, őtőle ne féljeteK,
nem jelent változást, hogy ő született.

ÉneklI, hogy jó év ez, miben születtem én,
van krumpli és kenyér.
És mindenki örül nekem.

Folytatom veletek azt, amit ti elkezdtetek,
és nem hiszem sohasem azt, hogy másmilyen vagyok.
Jó fiú vagyok, éntőlem ne féljeteK,
hisz nem jelent változást, hogy én, hogy én is leszek.

Karom kitárva

Karom kitárva körbeforgok neked,
Magam ajánlom, vedd meg az életemet,
Nézd meg az arcom, nézd a bőrrömet,
Ha már áru lettem, hadd legyek tied.

Karom kitárva körbeforgok neked,
Mondd, mennyit érek, s én azonnal tiéd leszek,
Tudok pár trükköt, mit nem tud senki más,
Vidámmá teszlek, van egy titkos fogás.

Vedd meg az arcom, vedd meg az életemet,
Nézz a fejembe, mi benne van, tiéd lehet,
Az, amit láttam, ott minden kép tied,
A jövőm a múltam, az összes évtized.

Egy ilyen élet nem jár akárkinek.
Mondd már az árát, mondd, mennyit ér neked!

Előtted állok, vegyél meg, olcsó vagyok,
Tudok egy jó pár sosemvolt gondolatot,
Ha félni kívánsz, kaphatsz álmokat,
Árvizet, felhőt, véres tornyokat.
Előtted állok, nézz meg már, olcsó vagyok,
Kezet és lábat, cipőt, én mindent adok,
Tudok pár titkos régi nagy szabályt,
Mitől az ének keményből lágyra vált.

Tudok egy módszert, hogy minden nő beléd szeret,
Tudok egy szép szót, mi átfesti a színeket,
Tudom, hogyan lesz egy ország kupleráj,
Másik szavamtól a forgó föld megáll.

Gyerekkorom

Csak még egyszer gyere elő a résből, hol elbújtál, gyerekkorom,
csak kő legyenek, csak bogár legyenek, és engedj újra füveiddel
játsszanom.

Még egyszer csak bújj elő, vízben, kövek alatt rejtőzködő félelmes,
álmos korom,
ízekben, bőr alatt rejtőzködő. Ékesen bújj elő kő alatt rejtőzködő
gyerekkorom.

Égő por a lábujjak között és fényes fűszálak közt csillogó üveg,
iszap ragacs és gyors vizek és szégyen és sötétség és szédület.

Még lehet, hát bújj elő, vízben, kövek alatt rejtőzködő, félelmes,
álmos korom,
ízekben, bőr alatt rejtőzködő. Fényesen bújj elő kő alatt rejtőzködő
gyerekkorom.

A 424-es

Szikrák a szélben.
Szikrák szállnak.
Ó, az én papám fűtő,
ó, az én papám fűt,
süvít a fekete mozdony,
mert az én papám fűti.
Kemény a munkája,
kemény a munkája,
erős az én jó papám.
Ó, van nekem fénykép,
kinéz tolatás közben,
előre, sohase hátra,
barátja állomásfőnök.
Barátja állomásfőnök,
van néki takaros háza,
a háznál takaros kert van,
a kertben nyílik a zsálya.
Ott áll a tisztaszobában
a díszegyenruhája.
Előre, sohase hátra,
de jó, hogy nem vagyok árva.

Nem minden vonat jár
széles vágányon,
el ne feledjétek, azt, hogy vannak köztünk,
el ne feledjétek, vannak e világon
keskenyvágányú vasutasok is.